

Jak jsem studoval na Oxfordu

Tak Erasmus+ mi umožnil i tohle. Ještě nedávno jsem žil v domněnání, že na Oxfordu nemůže studovat každý, že to není jen tak pro někoho, že už to je prostě NĚCO – studovat na Oxfordu. Moje sebevědomí provizorně našplhalo až do výšek věžiček koleje Christ Church, neb jsem věděl, že já tuhle větu („Studoval jsem na Oxfordu!“) budu smět říkat jako samozřejmou pravdu.

A pak jsem do Oxfordu v červenci skutečně přijel. Byly prázdniny, takže by se dalo očekávat, že univerzitní studentské město se vyliční a bude příjemnou oázou pověstného anglického klidu s čaji o páté, sušenkami, občasnou partií bridže, čtením Timesů, fanděním při kriketu a jinými podobnými v pravdě britskými obyčejí. Jenže o prázdninách zřejmě do Oxfordu dorazili všichni, kteří na něm tak nějak normálně studovat nemohou, takže vezmou za vděk i prázdninovým rychlokurzem, nebo ti, kteří to zrovna v tomhle semestru úplně nezvládli a pro další setrvání na Oxfordu potřebují intenzivní studijní péči i o prázdninách. Sebevědomí rychle sestoupilo k hladině řeky Temže.

Pohled realitě do očí ale nezamlžil tu krásu kolem. Gotika či pseudogotika na každém kroku, každý druhý dům je kolejí plnou těch největších mozků planety (ty jsou ale o prázdninách asi spíš na prázdninách), každý první dům knihkupectví, mezi každým prvním a druhým domem překvapivě svěží zeleň anglického parku. A někde uprostřed toho sídlí Lake School of English a Saïd Business School, které mi umožnily dnes říkat tu pravdu: „Studoval jsem na Oxfordu!“ Děkuju!

Týdenní kurz CLIL metodiky pro mě navazoval na předchozí erasmovskou zkušenost ze Scarborough (Introducing CLIL). Byl ještě o něco praktičtější. O kus náročnější na mou angličtinu, neb ostatní účastníci kursu (od Réunionu po Německo) byli z větší části na svých školách i vyučujícími angličtiny. O

dost pestřejší, neb univerzitní Oxford i o prázdninách přeci jen žije (a asi vždycky žil) o poznání víc než v půlce března přímořské prázdninové letovisko Scarborough. A v Ashmolean Museum tu mají originály van Gogha, Moneta, Picassa i Turnera, na půdě zdejšího Natural History Museum se odehrál někdejší spor o Darwina, kdysi tu sídlí i sám anglický král a poletoval tu i Harry Potter. navíc byl Oxford tou dobou (jako ostatně letos celá Anglie) takřka prorostlý Shakespearem – vždyť to byl možná Edward de Vere, 17. hrabě z Oxfordu, kdo všechny ty Romey, Violy, Hamlety, Desdemony, Richardy, Lady Macbeth, Jindřichy, Kateřiny, Prospery a Puky přivedl na svět, vždyť právě v Oxfordu archivuje Westonova knihovna Shakespearovy rukopisy. Během desíti dnů se dalo v Oxfordu vidět hned sedm alžbětincových her, i koncerty zde byly prokládány čtením z jeho Sonetů. Ale zpátky k tomu „Studoval jsem na Oxfordu!“

Saïd Busines School je jednou z nejmodernějších studentských budov v Oxfordu, Lake School of English zase jednou z Top 5 ve výuce jazyka, kterou garantuje The British Council. Bylo se tedy kde učit i čemu učit. Pokud vás zajíma, co že se to skrývá pod tajemnou zkratkou CLIL, pak vězte, že to znamená „Content and Language Integrated Learning“ a takovou základní ochutnávku naleznete zde http://www.nuv.cz/uploads/Publikace/CLIL_ve_vyuce.pdf. Praktických metod a ukázkových lekcí jsme měli možnost absolvovat na desítky, v akci jsme viděli i oxfordskou střední školu, social officer Rob nám neutajil téměř nic z pamětihodností a starobylosti univerzitního města měst.

Nejdůležitější zkušeností pro mě ale byli lidé – účastníci kurzu: německá bioložka, italský filosof, maďarská chemikářka, španělský teoretik umění, tělocvikářka z francouzského Réunionu, portugalská výtvarnice, slovinský matematik a všichni ostatní. Do každé lekce přinášeli sebou samými obrovský zdroj informací a inspirace o tom a k tomu, jak lze také pedagogickou práci dělat, jak se může to, co by nás ve

snu nenapadlo, jak jde něco udělat jen nepatrnou změnou, jak učitelé řeší ve školách stejné situace bez ohledu na zemi, kulturu, jazyk a náboženství, jaké podmínky mají pro svou práci a jak ty podmínky nakonec nejsou to nejpodstatnější, ale jak dokážou usnadňovat, nebo komplikovat život a práci. A všichni bez rozdílu chtěli někam svou práci posunout a nechtěli to dělat dalších deset, dvacet nebo padesát let stejně, nechtěli mít z práce pásovou výrobu, nechtěli, aby jim učení zevšednělo. A to napříč předměty, věky i státy. To není vůbec špatná zpráva o spojeném učitelském národu. A mohl jsem být součástí toho. Sebevědomí se opět zahledělo do výšky vížek Christ Church College.

A jak že jsem to tedy studoval na Oxfordu? Díky programu Erasmus+, dobře (snad to neznamená za tři), spokojeně, intenzivně, v dobré společnosti, s nadšením, zábavně, užitečně, prakticky, anglicky, dobrovolně. Snad alespoň polovinu z toho poznají i studenti, kteří jsou zatím ještě na Jiráskově gymnáziu. Třeba jsou mezi nimi i takoví, kteří o sobě budou jednou pravdivě a s hrdostí také hlásat: „Studoval/a jsem na Oxfordu!“⁸